

Publicerad 2010-10-26 20:40 av theloglady

Den otroliga dikten om snören.

Lars hade mina snören.

Han tog dem.

Där stod jag. Snörlös, snörlös, lottlös.

Mitt fattiga jag ville skrika ut min sorg och ha ihjäl den där förbannade yngeln. Mitt guda jag vill vända andra kinden till och tro att han nog behövde snöret bättre än jag.

Rådvill.

Jag lät saken bero.

Nästa dag knackade Lars på dörren, han sade förlåt och återlämnade mina snören, dessutom fick jag en kanelbulle.

1 timme senare var jag och Lars nere och snörade.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren theloglady med Poeter.se id #33184 innehar upphovsrätten